

РЕШЕНИЕ

№ 3309

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1881** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], Сектор А, ет. 3, офис 8, представявано от Е. О. Е. - управител, против Решение № 20014745 от 31.12.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав по НАХД № 9277/2020 г.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № 23-003256/29.06.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което наложено е на касатора на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000.00 лева за нарушение по чл. 62, ал. 3 от КТ, във вр. чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба №5/29.12.2002 г. е намалено на 1 500.00 лв.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. Релевира доводи за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. В съдебно заседание касаторът,

редовно уведомен не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител е депозирана писмена молба, с която същият не възразява да бъде даден ход на делото, поддържа депозираната жалба и моли съда да уважи същата.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда Софийска област, чрез юрисконсулт П. прави искане съдът да остави в сила решението на СРС. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор М. от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В хода на съдебното производство пред Софийски районен съд е прието за установено от фактическа страна, че на 23.04.2020 г. от страна на контролните органи на Д. е извършена проверка на дружеството-касатор, по документи, изпратени по имейл на 21.04.2020 г., и представени на 23.04.2020 г. в офис на ДИТСО, [населено място], [улица]. Установено е, че на 06.04.2020 г. дружеството-касатор, в качеството му на „работодател“ по смисъла на параграф 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на КТ, е уведомило съответната териториална дирекция на Национална агенция по приходите (ТД на НАП), че на 04. 04. 2020г. между него и В. М. Б., с [ЕГН] е сключен Трудов договор № 687/04. 04. 2020г.. В хода на проверката е направена справка в регистъра на трудовите договори в НАП. В резултат на тази справка е констатирано, че в представения трудов договор не се съдържат подписите на страните, което контролните органи приели, че е равнозначно на липса на сключен трудов договор. Административният орган е достигнал до извода, че дружеството касатор е подало уведомление за сключване на ТД, въпреки че не е възникнало трудово правоотношение, с което е извършило нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба №5 от 29 декември 2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл.62, ал. 5 от КТ.

На основание направените констатации е съставен АУАН № 23 – 003256 на 23.04.2020 г. АУАН е бил връчен на същата дата на представител на дружеството, който е изложил писмено своята молба в графата за възражения и обяснения към АУАН, а именно- глобата да бъде определена в най-нисък размер, тъй като „нарушението е извършено поради извънредното положение, което е наложило работа от вкъщи“. На 23.04.2020 г. е депозирано писмено обяснение от пълномощника в ДИТСО, с което са изложени сходни твърдения с изложените в АУАН. Регистрацията на трудовия договор без подписи е определена от пълномощника като грешка, като е представен и Трудов договор №687/04.04.2020 г., като същият е бил изпратен отново на 29.04.2020 г. за регистриране на възникналото трудово правоотношение.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното пред СРС НП № 23-003256/29.06.2020 г., с което на [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, в размер на 3 000.00 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ вр. чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба №5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и

необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган правилно е приложил закона, но е приел, че размерът на наложената санкция следва да бъде определен в законовия минимум, поради което е изменил НП, като е намалил санкцията от 3 000.00 лв. на 1 500.00 лв.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

Установено е по несъмнен начин, че е извършено вмененото на дружеството-касатор нарушение. Настоящата касационна инстанция споделя изцяло мотивите, изложени от въззивния съд. Безспорно от събраните в хода на въззивното производство писмени и гласни доказателства се установява, че нарушението на чл. 62, ал. 3 от КТ вр.чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № 5/29.12.2002 г. е осъществено от касатора, като същият е подал уведомление до ТД на НАП [населено място] за сключен трудов договор с конкретен работник, без с конкретното лице реално да е сключен валиден трудов договор, предвид липсата на подписите и на двете страни по него. Трудовият договор се счита за сключен, когато е спазено законовото изискване за неговата форма, уредено в чл. 66 от КТ. Видно от доказателствата по делото безспорно се установява липсата на подписи на работодателя и работника, които са страните по трудовия договор, и които удостоверяват постигнато съгласие между тях, което пък доказва, че е възникнало трудовото правоотношение. Горното се потвърждава от писмените обяснения на М. Д. Н. от 23.04.2020г., дадени в хода на административно - наказателното производство и от свидетелските показания на В. Б. в хода на съдебното производство.

Следователно правилни са изводите на въззивната инстанция, че е подаден проект на трудов договор и като е било подадено уведомление без реално сключен трудов договор, това е в противоречие с нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ. Тази законова норма определя, че уведомление следва да бъде подадено едва след сключване на трудовия договор.

В тази връзка неоснователни се явяват изложените от касатора възражения за нарушение на материалния закон.

Размерът на имуществената санкция законосъобразно е изменен от страна на въззивната инстанция. Следва да се има предвид, че в правомощията на съда по чл. 63, ал.1 от ЗАНН и съгласно чл. 337, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 84 от ЗАНН е да измени наказателното постановление, включително и да го преквалифицира по по-леко наказуем състав, ако счита че са налице предпоставките за това. В този смисъл са и мотивите на Тълкувателно решение №3 от 10.05.2011г. на Върховния административен съд. Съгласно чл.222 ал.1 от АПК, приложим във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, когато отмени първоинстанционното съдебно решение, касационната инстанция решава делото по същество, като съгласно чл.354, ал.2, т.2 НПК може да

приложи закон за еднакво или по-леко наказуемо нарушение.

При така установеното решението на СРС следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед неоснователността на касационната жалба и на основание чл. 63, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20014745 от 31.12.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 105-ти състав по НАХД № 9277/2020г.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], Сектор А, ет. 3, офис 8, представлявано от Е. О. Е. – управител да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: